

ת"פ 9279/10/18 - מדינת ישראל נגד שאול סטניסלב אמסטרדמסקי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 9279-10-18 מדינת ישראל נ' אמסטרדמסקי
בפני כבוד השופטת עמיתה פרנקל (שיפמן) ליאורה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שאול סטניסלב אמסטרדמסקי

הנאשם

הכרעת-דין

אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק ואנמק.

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

נטען בעובדות כתב האישום שביום 23.7.18 בשעה 13:30 או בסמוך לכך נכח הנאשם בדיון בבית המשפט המחוזי מרכז במסגרת הליך ערעור אזרחי שהגיש בו מעורב מר בועז לוי (להלן: "המתלונן").

נטען כי בנסיבות המתוארות בתום הדיון ניגש הנאשם אל המתלונן ולחש באזנו "יא בן זונה אני אחסל אותך" וכן "אני אגלה לך סוד, יש לי סרטן, יש לי עוד שנתיים לחיות וגם אתה תמות", "אני מבטיח לך אלוהים יעזור, אני לא פוחד ממך, יש לי סרטן"

נטען כי כאשר שאל המתלונן את הנאשם האם הוא יהרוג אותו, השיב בחיוב.

נטען כי במעשיו האמורים איים הנאשם על המתלונן בכוונה להפחידו או להקניטו.

מענה הנאשם

עמוד 1

הנאשם כפר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום. טען שהדברים לא נאמרו (עמ' 4).

הראיות

התביעה זמנה למתן עדות את המתלונן מר בועז לוי, את השוטרים מר אסי שלומי וויינרוב יגאל. התביעה הגישה כמוצגים קלטת בה קיים תיעוד לטענתה של שיחה בין הנאשם למתלונן שבמהלכה הושמעו איומים, המוצג שסומן 6/ת.

התביעה הגישה מזכרים הן לעניין התקליטור והן לעניין חקירת הנאשם. כמו כן הגישה את אימרת הנאשם.

התביעה הגישה את המוצגים 1/ת - 6/ת.

מטעם ההגנה העיד הנאשם. הוגש מוצג שמתייחס לתקליטור וכן הוגשה אסמכתא לשחרור הנאשם. במסגרת הסיכומים הוגש פסק דין לעניין עבירות איומים.

ההגנה הגישה את המוצגים 1/נ - 3/נ.

הרקע לארוע ויריעת המחלוקת

המתלונן מנהל חברה שמפעילה הוסטלים לאנשים עם צרכים מיוחדים בין השאר בכפר יונה. הנאשם מתגורר בסמוך להוסטל בכפר יונה ואינו שבע רצון מהעובדה שקיים בסמוך לביתו ההוסטל הנ"ל. בין הצדדים התקיימו הליכים אזרחיים ולאחר הדיון בבית המשפט המחוזי מרכז, לטענת התביעה, הנאשם השמיע את האיומים המיוחסים לו בכתב האישום.

נטען כי האיומים הושמעו בשתי הזדמנויות, האחת באולם המשפטים לאחר הדיון, האיום בו נטען כי הושמעה האמירה "אני אחסל אותך", והאיום הנוסף בו הושמעה האמירה "גם אתה תמות", נטען כי הושמעה בהמשך מחוץ לאולם הדיונים.

ההגנה טענה כי הנאשם לא השמיע את האמירות המיוחסות לו כלל.

לחלופין באשר לאיום "וגם אתה תמות" טענה ההגנה כי מדובר באיחולי מוות ולא באיום, טענה כי מדובר במשאלת לב.

לציון כי הגם שכתב האישום מתייחס לשתי האמירות כאילו נאמרו ברצף, התברר כי האמירה הראשונה נאמרה באולם

המשפטים, כך לטענת המתלונן, בעוד האמירה השנייה מחוץ לאולם המשפטים.

ראיות התביעה

עד התביעה, השוטר מר **יגאל ויינרוב**:

העד במועד הארוע שמש כחוקר במשטרה. העד חקר את הנאשם וגבה את אמרתו, המוצג ת/1, וכן ערך את המסמכים המוצגים ת/2, ת/3, ו-ת/4.

המוצג ת/2 עניינו מזכר בו ציין החוקר כי בטרם החקירה המליץ לחשוד להתייעץ עם עורך דין וגם שאל אותו מי ייצג אותו בעבר. העד יצר קשר עם הסניגור עידו רז, אשר ייצג את הנאשם בעבר ועו"ד רז הפנה אותו לסניגוריה הציבורית אליה שלח העד פקס. ציין העד במזכר כי הנאשם אמר לו כי אין לו זמן ושהוא יתחיל בחקירה ללא עורך דין.

המוצג ת/3 הינו מזכר שערך העד בו ציין כי הוא דיבר עם המתלונן וביקש ממנו הבהרה בדבר עריכה או שינוי בהקלטה שהעביר למשטרה. המתלונן אמר שירשום מזכר הבהרה ויעביר לו.

המוצג ת/4 הינו מזכר שרשם העד בו ציין ששוחח עם הסניגוריה הציבורית ומסר להם כי הנאשם נעצר והוא אחרי חקירה ומבקש שעכשיו יגיע סניגור, וכן אמר להם שהנאשם ביקש לקחת אותו לבדיקת רופא ולא ידוע היכן יהיה הנאשם לאחר הבדיקה. הוסבר לסניגוריה כי יקבלו עדכון לאחר הבדיקה.

במהלך עדותו נשאל העד לגבי הרגשתו של הנאשם במהלך החקירה והבהיר כי הנאשם הרגיש לא טוב ואף היתה הפסקה והוצעה לו עזרה (עמ' 22).

בחקירתו הנגדית מסר כי הומלץ לנאשם להתייעץ עם סניגור עובר לחקירה. העד הבהיר כי הנאשם היה במצב שניתן היה לחקור אותו והנאשם רצה להתחיל בחקירה ללא עורך דין והסכים להשיב על שאלות (עמ' 24). באשר לשאלה מדוע לא תועדה החקירה, העד מסר כי אין מדובר בחקירה המחייבת תיעוד, וכי החקירה התנהלה באופן סביר (עמ' 25).

העד אישר כי בדיעבד שוחרר החשוד/נאשם בלא ערובה לאחר שהובא לבית החולים לניאדו כפי שעולה מהמוצג ת/1 אסמכתא לשחרור.

באשר להקלטה (המוצג ת/6) לא עלה בידי העד להשיב מדוע לא נערך תמלול.

באשר לשאלה מדוע לא נערך עימות, לשיטת העד מאחר וקיימת הקלטה לא היה מקום לערוך עימות בין הנאשם והמתלון (עמ' 28).

העד אישר כי ככלל מזכרים נרשמים על ידי חוקרים. עם זאת, במקרה הנדון נרשם מזכר על ידי המתלון, הוא המוצג **2/**, בו רשם המתלון שהוא מאשר שבהקלטה שהועברה לתחנת המשטרה לא נעשו שינויים ולא עריכה, וההקלטה הועברה כמו שהיא.

נשאל העד מדוע היה עליו לקבל את המזכר מהמתלון בנסיבות בהן ההקלטה נמסרה לחוקר אחר והחוקר האחר רשם מסמך בעקבות קבלת ההקלטה, העד השיב כי נעשתה בדיקה כפולה לפני העברת חומר הראיות לתביעה ואין בכך פסול (עמ' 29).

העד נשאל ארוכות בעניין העובדה מדוע לא נחקרו עדים שנכחו במקום האירוע כגון צדדים לדיון או עורכי הדין, והשיב כי האיום הושמע באזנו של המתלון כשהנאשם קרוב אל המתלון פנים אל פנים (עמ' 30).

לשאלה האם היו מוזמנים להחקר עדים ומעדותם היה עולה שלא ראו כלל את הנאשם מתקרב למתלון באופן פיזי, או היו מאשרים שראו את הנאשם מתקרב למתלון באופן פיזי, האם אין משמעות לדבר, או האם אין משמעות לניסיון לקבל מוצרי מצלמה אשר תעדה את מסדרון בית המשפט, אם אכן יש מצלמה במקום, השיב העד שהוא לא ניסה לבקש תיעוד מצלמות ולא לחקור עדים הגם שאפשרי שהיה בכך כדי לעזור ולקדם את חקר האמת (עמ' 30).

העד נשאל והשיב בחקירה החוזרת שהנאשם סירב לחתום על האמרה ועל האזהרה.

המוצג **1/** הינו אימרת הנאשם. הנאשם נחקר בחשד לביצוע עבירת איומים והפרת צו הגנה. נשאל אם הוא ניגש למתלון ולחש באזנו כי הוא יחסל אותו והוא "בן זונה", והשיב שהכל עלילה. כמו כן טען שהכל עלילה עת נחקר אודות האיום השני לפיו נטען כלפיו כי לאחר שיצאו מהאולם הוא ניגש למתלון ולחש לו שוב "אני אחיה עוד שנתיים והוא ימות עד אז".

הכחיש גם הנאשם שהפר צו שיפוטי.

הכחיש שאמר למתלון שיש לו סרטן והוא יחיה עוד שנתיים והמתלון לא.

הכחיש שכאשר המתלון שאל אותו אם איים עליו שיהרוג אותו, ונטען כלפיו כי הדבר נשמע בהקלטה, השיב שזה נכון, טען כי הכל עלילה וכי הכל מפוברק.

עד התביעה השוטר מר **אסי שלומי**.

העד שוטר וגבה הודעה מהמתלון, כמו כן ערך מזכר בו ציין שהוריד מהמייל קובץ שמע ששלח המתלון וצרב אותו על דיסק ללא שינוי או עריכה, וצירף לתיק. המזכר שערך בסוגיה זו הוא המוצג **ת/5**.

העד אישר שבתקליטור מתועדת ההקלטה שקיבל מהמתלון וזו היא ההקלטה ששמע.

העד מסר כי הוא גבה פעמיים עדות מהמתלון, תחילה שמע את דברי המתלון. לאחר מכן שמע בעצמו את ההקלטה וגבה מהמתלון אמרה נוספת, בה רשם את הדברים שהוא שומע בעת שישב מול המתלון והאזין באמצעות מכשיר הטלפון של המתלון (עמ' 35).

בחקירתו הנגדית טען כי הוא הקשיב באוזניות על מנת שיעלה בידו לשמוע את דברי הלחש. נשאל והשיב שהמתלון לא יכול היה לשמוע את מה שהוא שמע באמצעות האוזניות, ובמצב כזה הוא יכול היה לשאול את המתלון שאלות ככל שהיו לו בעקבות שמיעת ההקלטה (עמ' 35).

הסביר שהוא שמע את הנאשם אומר למתלון "תשמע אתה רוצה שאני אגיד לך משהו בסוד" שמע גם שהנאשם אמר בלחש "אני אחיה עוד שנתיים אתה תמות אז" (עמ' 36 שורה 16).

נאמר לעד שהמתלון בהודעתו אמר שהנאשם אמר לו "אני אגלה לך סוד. יש לי סרטן. יש לי עוד שנתיים לחיות וגם אז אתה תמות" (עמ' 36 שורות 31-32). העד השיב שהוא שמע כמעט מילה במילה, כפי שמסר המתלון, וכך שמע: "תשמע, אתה רוצה שאני אגיד לך משהו בסוד" ואז בלחש שמע שאמר "אני אחיה עוד שנתיים אתה תמות אז" ואחר כך שמע שהנאשם אמר בקול "אני לא מבטיח לך או לא פוחד ממך. אלוהים יעזור. יש לי סרטן." והמתלון מגיב "הוא אומר שהוא יהרוג אותי" והנאשם עונה "נכון אין לי בעיה, יש לי סרטן אני לא פוחד" והמתלון אומר "איזה מזל זה מוקלט אני ישר למשטרה אני באמת פוחד שהוא יעשה משהו" והנאשם עונה "אני לא אעשה לך כלום" (עמ' 37 שורות 1-6).

העד נשאל והשיב שהוא לא שאל את המתלון מתי הוא התחיל להקליט, המתלון אמר בעדותו שלאחר הפעם הראשונה שהמתלון איים עליו הוא הקליט.

העד אישר כי לאיומים הראשונים אין תיעוד.

כן אישר שהמתלון אמר לו שהוא אינו זוכר במדויק מה המלל בו השתמש הנאשם באיומים הראשונים (עמ' 37). נאמר לעד שמדובר במילה מול מילה והאם לא היה מקום לבדוק אם יש מצלמות אבטחה או להזמין למתן עדות אנשים שנכחו במקום על מנת לחזק את גרסת המתלון או לכרסם בה. השיב העד שלא ניתן היה באמצעות עדים או מצלמות

אבטחה להוכיח את האיומים (עמ' 39). לגבי האופן בו הגיעה ההקלטה למשטרה השיב העד שהמתלון שלח למייל המשטרתי, הוא הוריד מהמייל המשטרתי, צרב על דיסק, וערך מזכר (המוצג ת/5) ביום בו הוא קיבל את ההקלטה (עמ' 40).

עד התביעה, המתלון מר **בועז לוי**.

העד מסר כי הוא משמש כמנהל חברה שמפעילה הוסטלים לאנשים עם צרכים מיוחדים, בין השאר קיים הוסטל בכפר יונה אליו מגיעים דיירים עם צרכים מיוחדים בשעות הבוקר ומועסקים שם כחמש שעות ביום חמישה ימים בשבוע. מסר כי הנאשם גר בשכנות להוסטל והרקע לאירוע הוא אי שביעות רצונו של הנאשם מההוסטל המצוי במקום. לדברי המתלון התנהלו הליכים אזרחיים בין הצדדים והאירוע נשוא כתב האישום אירע בהיכל המשפט בלוד לאחר שהנאשם הגיש ערעור על החלטת בית המשפט לפיה ההוסטל המשיך לפעול במקום.

לדברי המתלון לאחר הדיון הנאשם הגיע ואיים שירצח אותו. אמר לו בלשונו כי "יש לו עוד שנתיים לחיות ושהוא לא מפחד משום דבר, ושהוא ירצח אותו" (עמ' 43). אמר המתלון שהוא הגיע לעורך הדין של הנאשם (עמ' 41 שורה 11) ושיתף אותו ואמר לו שאין לו רצון נקם, הוא רוצה לחיות בשלום עם הנאשם, ושרק יתנו לנהל בשקט את המקום. לדברי המתלון לאחר שדיבר עם עורך הדין הוא ניגש לנאשם ואמר לו את רצונו ובלשונו "ואז כבר הקלטתי אותך" (עמ' 43 שורה 14). ואמר שמיד אמר לנאשם שהוא הקליט אותו, ופנה למשטרה. טען כי הוא באמת חשש שיקרה לו משהו. העד הוסיף לאחר שנתבקש להיזכר במדויק בדברי הנאשם, שהנאשם אמר לו שיש לו עוד שנתיים לחיות "ואז גם אני ימות" (שורה 18) טען ששאל אותו אם ירצח אותו ואמר לו שכן, והוסיף שאינו מפחד משום דבר, בשלב הנ"ל לדברי המתלון הוא אמר לנאשם שהשיחה מוקלטת ואז אמר לו הנאשם "שאלוהים יהרוג אותי", או משהו כזה (שורה 20). לאחר שרוענו זכרוננו העד מסר שבשלב הראשון אחרי הדיון הנאשם קילל אותו ואמר לו שיהרוג אותו (עמ' 44). לאחר מכן הוא אמר שיש לו סרטן, יש לו שנתיים לחיות, ואז גם המתלון ימות. המתלון מסר ששאל את הנאשם אם הוא יהרוג אותו או איך, והנאשם אמר שיהרוג אותו. בשלב הנ"ל לדברי המתלון הוא שאמר לנאשם שהשיחה מוקלטת. כשאמר שהשיחה מוקלטת נראה לו שהנאשם נבהל ואמר שהאלוהים יהרוג אותו (שם בשורות 17-19 עמ' 44). לציין כי המתלון הבהיר שהוא התחיל להקליט כי היה לו חשש ומתוך מחשבה לגשת להתלון עם ההקלטה וגם רצה מול עורך דינו של הנאשם לפתור את הדברים.

במהלך עדותו הושמעה לעד ההקלטה והוא הבהיר שמסר לשוטר אוזניות הואיל וקיים קושי לשמוע את ההקלטה.

ההגנה אישרה במהלך הדיון שמדובר בהקלטה שמסר המתלון וכי הקולות הנשמעים הם של הנאשם והמתלון (עמ' 44).

(45).

בחקירתו הנגדית אישר המתלונן שבפעם הראשונה הנאשם התקרב אליו ולחש באוזנו שיהרוג אותו או משהו כזה. בשלב הנ"ל לא הייתה הקלטה, והוא ניסה למצוא פתרון ותקשורת ישירה מול עורך הדין והנאשם. העד אישר שלראשונה איימו עליו שירצחו אותו, עם זאת הוא לא פנה למאבטחים, לעורך הדין ולמשמר בית המשפט ואמר שהנאשם איים על חייו, הוא הפעיל את ההקלטה על מנת "לתפוס" את הנאשם מאיים עליו בשנית (עמ' 47). העד נשאל ואישר כי בגמר הדיון, במסגרת הניסיון להגן על חייו הוא החליט ללכוד את הנאשם. נשאל העד אם על מנת להגן על חייו לא נכון היה שיעזוב המקום ויפנה למשטרה, העד השיב כי בין האירוע הראשון לשני חלפו כ-3-4 דקות. עוד מסר כי אחרי האירוע הראשון הוא לא חשש שבמעמד בית המשפט, שוטרים ומאבטחים, הנאשם יתנפל עליו וירצח אותו. הוא חשש שהדברים יקרו במועד אחר ולכן היה חשוב לו להקליט את הדברים על מנת שיוכל להתלונן במשטרה (עמ' 48). העד אישר שההקלטה הייתה בכוונה לחלץ איומים מפי הנאשם (עמ' 49).

העד נשאל והשיב שהוא לא ידע שבבית המשפט ההקלטה פעלה, ומסר כי לחץ קודם וזה נשאר לחוץ (עמ' 50 שורות 20,21). אישר שבתחילת ההקלטה הנאשם היה רחוק ממנו והוא שוחח עם בא כוחו של הנאשם (עמ' 50,51). בהמשך אמר העד שהוא לא היה מודע שההקלטה פועלת בעת שדיבר עם עורך הדין. טען כי הוא ניסה להפעיל ההקלטה תוך כדי שהנאשם איים עליו לראשונה וטכנית לא הצליח, ובמהלך עדותו עתה, באולם בית המשפט, בעת שב"כ הנאשם משמיע לו ההקלטה, הוא שומע ההקלטה, אבל לא ידע בזמן אמת שהוא מקליט, (עמוד 51 שורות 18-22) עם זאת מסר כי השיחה עם הנאשם הייתה מוקלטת הואיל ובא להקליט אותו (עמ' 51).

נשאל אם האמירה שהיה לו עצוב שהנאשם בילה לילה בכלא הייתה אמירה קנטרנית והמטרה הייתה ליצור פרובוקציה. העד השיב שלא הייתה לו כוונה לפגוע בנאשם. המטרה שלו להגן על הדיירים שלו (עמ' 52).

העד אישר שבתחילה הנאשם לא ידע שהוא מוקלט ורק לאחר שאיים הוא אמר לו שהוא מוקלט ואז הנאשם אמר שלא יעשה כלום. טען שאם היה ובלשונו "תחמן", הוא לא היה אומר לנאשם שהוא מוקלט. אישר שהוא רצה להקליט את הנאשם כדי שיוכל להתלונן והצליח להקליטו (עמ' 52 שורה 18). העד אישר שאכן לשמע אמירתו שהוא באמת פוחד, הנאשם אמר שהוא לא יעשה לו כלום, ואמר שהאלוהים יהרוג אותו ולא הוא, וטען שהנאשם אמר את הדברים לאחר שידע שהוא מוקלט. כן אישר שהנאשם אמר לו שאלוהים יעזור לו (עמ' 52).

נאמר לעד שעל פי גרסתו באיום הראשון הנאשם אמר לו "בן זונה" "אני אחסל אותך אהרוג אותך" ובאיום השני אמר לו שיש לו סרטן ושנתיים לחיות ושגם הוא ימות, "והסגנון השני" של האיומים שונה לגמרי מהראשון. עוד נאמר לעד שהוא בעצמו לא סבר שהנאשם מאיים עליו, לפיכך הוא שאל את הנאשם שאלת הבהרה "אתה תהרוג אותי, תעשה לי

משהו? העד השיב "אני חושב שכן" (עמ' 53 שורות 14-21) ואישר שלאחר שאמר לנאשם שהוא מוקלט הנאשם אמר שלא יעשה לו שום דבר וש"אלוהים יהרוג אותך".

נאמר לעד שהדברים, קרי, האיומים, לא נשמעים בהקלטה ולדבריו הנאשם התקרב אליו ולחש לו באוזן. העד אישר שהנאשם התקרב אליו ולחש לו באוזן וגם אישר שעורך הדין לא שמע כי לא היה מספיק קרוב כדי לשמוע. אישר שהנאשם אמר את הדברים בשקט, הגם שלא ידע שהוקלט בשלב הנ"ל. טען כי את הדברים אמר בשקט על מנת שאנשים מסביב לא ישמעו (עמ' 54).

העד אמר כי המילים "ה' יעזור לך" אינן מהוות איום. נשאל העד אם המילים אשר לשיטתו מהוות איום הן "שהוא אומר לך וגם אתה תמות". העד אישר את הדברים (עמ' 54). העד אישר שרק את המילים "וגם אתה תמות" הנאשם לחש לו באוזן, שאר הדברים נאמרו בקול. אישר גם ששאל את הנאשם אם הוא מתכוון להרוג אותו, או שאלה בנוסח דומה, נשאל אם הנאשם השיב לו "אלוהים יהרוג אותך" (עמ' 55), וענה שהכל נשמע בהקלטה.

בחקירה חוזרת אמר העד כי למיטב זכרונו הוא אמר לעורך הדין של הנאשם שהוא איים עליו (עמ' 58 שורה 15) ועוד אמר לעורך הדין שהוא מוכן לעשות כל דבר על מנת להשביע את הרצון של הנאשם (עמ' 58). כמו כן אישר בחקירתו החוזרת שהנאשם אמר לו שלא יעשה לו כלום, ה' יעשה לו, לאחר שאמר לו שהוא מוקלט, שהוא איים שהוא יהרוג אותו (עמ' 59).

ראיות ההגנה:

הנאשם מר **שאול אמסטרדמסקי**.

הנאשם מסר כי הוא בן 76 שנים, כלכלן, סגן אלוף במילואים, ומתגורר בכפר יונה.

באשר למתלונן, בקליפת אגוז, אמר את הדברים הבאים: "הבנאדם הזה הוא חלאת המין האנושי" (עמ' 60 שורה 15). בהמשך טען כי הקימו במקום מפעל לייצור קרטונים באופן בלתי חוקי "כאשר הוא נותן כנראה שוחד לראש העיר והעירייה לא מוכנה לסגור לו את המפעל באופן חוקי. הבנאדם הזה קודם כל אלים, הוא היכה עובד על ידי בצורה אלימה וקשה. הזמנו את המשטרה והם לא עשו כלום" (עמ' 60).

לדבריו ביום האירוע הנאשם איים עליו וקילל אותו, ובגמר הדיון לא נתן לו לצאת מבית המשפט. הנאשם טען כי הוא רצה ללכת והמתלונן לא אפשר לו. טען כי לא דיבר כלל עם המתלונן באולם (עמ' 61 שורה 6). המתלונן הוא זה שדיבר איתו, נעמד מולו, והחל לדבר, לאיים ולקלל. היה עם מכשיר הקלטה והקליט את מה שהוא רצה. בשלב הנ"ל

הוא היה עם עורך דינו והם התכוונו לצאת החוצה. הכחיש את התזה אשר הציג לפניו ב"כ לפיה מחוץ לאולם הוא דיבר עם המתלון ואמר לו "אני אגלה לך סוד יש לי סרטן, יש לי עוד שנתיים לחיות. אני אמות ואתה תמות" (עמ' 61 שורות 22-23). לדבריו הוא אמר למתלון שכנראה אלוהים ייקח אותו (עמ' 61 שורה 24). טען כי הוא לא אמר לו שיהרוג אותו. לגירסתו, מי שאיים להרוג, זה המתלון, שאיים עליו שיהרוג אותו וטען שהמתלון הקליט מה שרצה. הופנה הנאשם להקלטה שם נשמע אומר "אתה רוצה שאני אגלה לך סוד" ונשאל מדוע פנה למתלון ודיבר איתו דווקא בנקודה הזו. השיב הנאשם כי המתלון איים עליו ועל בני משפחתו, וקילל, ודרש שיפסיק את ההליכים נגדו (עמ' 61). נשאל פעם נוספת על ידי בא כוחו מדוע דווקא בשלב הנ"ל הוא פנה למתלון, השיב שהאיומים של המתלון, הקללות, הדרישות שלו ובלשונו: "אף אחד לא רצה לדבר איתו ורציתי להסתלק מבית המשפט והוא לא נתן. אני כמעט הייתי בטוח שהוא עומד להכות אותי באותו מעמד, עד שהסתלקנו ממנו שם, לקח הרבה זמן" (עמ' 62).

עת נשאל כיצד מנע ממנו המתלון ללכת אמר שנעמד מולו, כמעט חסם, קילל בלי הפסקה. לציין במאמר מוסגר כבר עתה שהחקירה הראשית הייתה חקירה מדריכה מאוד ואת התיבה "חסם" הציע הסניגור לנאשם והנאשם אימץ אותה.

נשאל בחקירה ראשית למה התכוון כשאמר "אלוהים יעזור" השיב שיקרה למתלון משהו באופן טבעי.

נאמר לנאשם שבהקלטה הוא נשמע אומר שיש לו סרטן והוא לא פוחד. נשאל למה התכוון? השיב שהוא לא פחד מהאלימות של המתלון ומהאיומים שלו.

נשאל והשיב שהוא נאבק מול המתלון וחבורתו בהליכים משפטיים (עמ' 62). נשאל והשיב כי בעת האירוע נכחו במקום הוא ועורך דינו.

נאמר לנאשם שהתביעה תטען שהוא אמר את המילים שלא יעשה כלום רק לאחר שהבין שהוא מוקלט, השיב הנאשם שהוא לא זוכר שנאמר לו שהוא מוקלט (עמ' 63 שורה 4). עוד טען בתשובה לשאלת בא כוחו שהוא דיבר בעוצמת קול רגילה והתכוון במילים "אלוהים יעזור לך וישלם לך למעשים השפלים שעשה המתלון" וכלל לא התכוון לאיים על המתלון שהוא יהרוג אותו (עמ' 63).

באשר לחקירתו במשטרה נשאל והשיב שבמהלך החקירה הוא היה חולה וביקש מהחוקר שיזמין לו אמבולנס. בסוף החקירה הזמינו לו אמבולנס. נשאל מדוע לא מסר גרסה במהלך חקירתו והשיב "כי לא רציתי לתת שום גרסה. הייתי גם חולה ולא הרגשתי טוב" (עמ' 64 שורה 8). בהמשך לאחר שהודרך על ידי בא כוחו באופן שנשאל "ספר מה רמת האמינות שלך במשטרת ישראל ובחוקרי תחנת שדות" (עמ' 64 שורה 11), השיב "אני לא נותן אמון רב במשטרה" ובהמשך טען שכנראה ראש העיר קיבל שוחד וכו', ולכן הפעיל את השפעתו על המשטרה (עמ' 65 שורות 22-25).

בחקירתו הנגדית באופן בוטה התבטא הנאשם כלפי המדינה והעיריה (עמ' 66).

טען כי הדיירים של ההוסטל מפריעים לו ולא לשכנים הנוספים הואיל והם קרובים אליו ורחוקים משכנים אחרים (עמ' 68). בהמשך הסביר מדוע דיירי ההוסטל מפריעים לו (עמ' 69). טען כי הוא פנה למשטרה והתלונן ללא הועיל (עמ' 70). עת נאמר לו שלא קיימות תלונות במשטרה, השיב שהתלונן ולא יצא מזה כלום (עמ' 70).

נשאל מדוע בעת שנחקר לא מסר שבפועל הוא המאויס, הוא הקרבן, והמתלונן הוא זה שמעליל עליו עלילה. השיב שביקש להתלונן וסרבו לקבל את תלונתו, ובנוסף גם היה חולה ביום החקירה (עמ' 71). אמר שהחוקר שחקר אותו סירב לקבל את תלונתו. נאמר לנאשם שהחוקר וינרב לא נשאל בעת שמסר עדותו בביהמ"ש אם סירב לקבל ממנו תלונה. העד השיב "לא היה מה להתלונן שם, המשטרה באופן שיטתי פעלה נגדי כאשר ראש העיר שהמשטרה תלויה בו הפעיל אותם נגדי" (עמ' 71). בהמשך טען כי כנראה ראש העיר קיבל מהם שוחד ופעל לטובת ההוסטל (עמ' 71).

באשר לאירוע האיומים הראשון טען כי לא דיבר כלל עם המתלונן באולם (עמ' 71). טען כי ההקלטה היא סלקטיבית (עמ' 72). המתלונן הקליט רק מה שרצה. טען כי לא רצה לתת עדות במשטרה כי אין לו אמון במשטרה (עמ' 72). אישר שאמר למתלונן שהוא חולה סרטן ונשאל מדוע אמר את הדברים. השיב "סתם ככה", כי הוא לא מפחד מהמתלונן, אשר לשיטתו הוא אדם העוסק באיומים ואלימות, ואיים עליו באותו היום ורצה להסביר לו שהוא לא פוחד ממנו (עמ' 72).

לציין כי במהלך הדיון ב"כ המאשימה השמיעה לנאשם את ההקלטה. הנאשם סירב לשמוע את ההקלטה לרבות באמצעות אוזניות (עמ' 74 שורות 8-9). דבק בגרסתו לפיה המתלונן הקליט על פי רצונו. טען כי בא כוחו היה לידו בעת האירוע אולם אינו רוצה לבוא ולהעיד, וגם לא רצה להעיד במשטרה, לשיטתו מהטעם שהוא רוצה שכר על העדות (עמ' 74).

נאמר לנאשם שאם לשיטתו המתלונן לא נתן לו ללכת ואף אחד לא רצה לדבר איתו מדוע הוא פנה אליו ואמר לו שהוא רוצה להשמיע משהו בסוד (עמ' 74 שורה 32). השיב הנאשם שאינו זוכר והכל מפוברק, ההקלטה מפוברקת, עצרו אותה מתי שרצו, והוא רוצה לקבל את המכשיר המקורי לבדיקת מעבדה שהרי לא הגיוני שרק הוא מדבר (עמ' 74-75).

טען שלא שמע מה יש בהקלטה, לא זוכר מה אמר ואם נשמע כך קולו בהקלטה זה לא הגיוני, (עמ' 75 שורה 15).

נאמר לנאשם ששומעים "אני רוצה להגיד לך משהו בסוד אני אחיה עוד שנתיים וגם אתה תמות" (עמ' 75 שורות 30-31). השיב הנאשם שהוא לא זוכר שאמר את הדברים ולא איים על המתלונן, ולא שומעים מאומה. נאמר לנאשם

שבהמשך הוא אמר "אני לא פוחד ממך". השיב הנאשם "עובדה מוכיח שהוא איים עליי" (עמ' 76 שורה 1).

טען הנאשם שהוא לא איים על אף אחד ואם הוא אמר משהו בעקבות מה שאמרו לו, הדבר מוכיח שההקלטה מפוברקת (עמ' 76). הנאשם דבק בגרסתו לפיה הוא אינו זוכר בעת שהשמיעו לו את הקלטת או לחלופין טען שהקלטת מפוברקת.

בעת שנשאל לגבי האמירה "אני לא אעשה לך כלום אלוהים יעשה לך" השיב: "אני מאשר שאני הדובר ולא אמרתי שום דבר" (עמוד 77 שורה 23).

בהמשך הבהיר כי בעת שאמר שהמתלון חסם אותו מללכת החסימה לא הייתה פיזית, אלא באופן שהמתלון לא הפסיק לדבר ויזם את השיחה איתו ועם בא כוחו.

סיכומי ב"כ הצדדים

סיכומי התביעה

ב"כ המאשימה הפנתה לעדות המתלון ולקלטת המוצגת/ת 6. הפנתה לכך שהמתלון העיד אודות העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, וטענה כי המתלון הקליט חלק מהאיומים ולשיטתה שמעה שהנאשם אמר למתלון "יש לי שניים לחיות וגם אתה תמות".

טענה כי המתלון פעל באופן סביר ונורמטיבי בעת שניסה להקליט את הנאשם ולתעד את האיומים. טענה כי בעידן הדיגיטלי אין ראייה חזקה יותר מהתיעוד שהיה זמין והיה קל להקליט בטלפון הנייד. טענה כי אין הדבר סותר את העובדה שהמתלון פחד מהנאשם. טענה ובלשונה כי לא היה צורך "למשוך לו בלשון" מאחר וזו ההתנהלות של הנאשם והעובדה שהמתלון דיבר עם ב"כ הנאשם עוררה אצל הנאשם התפרצות זעם.

טענה כי כפי שעולה מגרסת המתלון מדובר בשני איומים: האחד לפני ההקלטה, והאחר במהלך ההקלטה. טענה כי אין כל תימוכין לגרסת הנאשם לפיה המתלון איים עליו. מדובר בטענה כבושה שהושמעה במהלך הדיון והיא אחת מטענות הנאשם בעת שמסר את גרסתו בבית המשפט.

ציינה כי הנאשם נמנע מלמסור גרסה על אתר וטען שמעלילים עליו עלילה.

באשר לגרסה הכבושה והחלופית לפיה חסם אותו המתלון מלצאת מבית המשפט, עתרה לדחות את הגרסה לפיה המתלון הוא זה שאיים על הנאשם וקילל אותו. טען כי הנסיבות היו כאלה שסניגורו של הנאשם נוכח לידו ובבית

המשפט גם נכחו אנשים נוספים, כולל מאבטחים, ולא נטען שהתרחש אירוע חריג של איומים וקללות במסדרונות בית המשפט, כמו כן התלונה לא נמסרה על ידי הנאשם בזמן אמת ואפילו לא טען אותה בפני סניגורו.

טענה שגרסת הנאשם שאושרה ובלשונה "בחצי פה" לפיה הוא זה שנשמע דובר בהקלטה והוא איחל לפגיעה במתלונן על ידי האלוהים והתכוון להליך טבעי, היא גרסה מופרכת ולא שגרתית. טענה כי הגרסה לא נמסרה במשטרה. הגרסה שנמסרה במשטרה היתה שהכל עלילה.

כמו כן עתרה לדחות את טענת הנאשם לפיה ההקלטה מפוברקת. טענה כי ההקלטה הוגשה כדיון, ולא נטען בחקירתו הנגדית של המתלונן שהוא ערך את ההקלטה, כמו גם הדברים נשמעו ברצף ובקשר ובהיגיון, ואין כל אינדקציה שההקלטה פגומה.

טענה כי הנאשם אמר למתלונן לאחר שידע שהוא מוקלט שהוא לא יעשה לו כלום, ובבית המשפט במהלך עדותו לא ידע להסביר מדוע אמר הדברים. טענה שהנאשם לא מסר גרסה במשטרה ותשובתו בדיעבד מדוע לא מסר גרסה במשטרה, נמסרה בבית המשפט רק לאחר שהודרך על ידי בא כוחו וטענתו היתה שאינו נותן אמון במשטרה.

כמו כן טענה שטען שלא מסר גרסה כי היה חולה ובנוסף טענה שלא רצה למסור גרסה.

טענה כי גם במהלך חקירתו הנגדית סירב הנאשם ליתן הסבר לאמירות שנשמעו בהקלטה וסירב לשמוע את ההקלטה באמצעות האוזניות.

טענה כי גרסת הנאשם לפיה הוא סורב מלמסור תלונה לא הוטחה בפני החוקר, בעת שנחקר החוקר בחקירה הנגדית. באשר לטענה לפיה היו עדים לאירוע שלא נגבתה עדותם, טענה כי מגרסת המתלונן עלה שהאיום הושמע באוזני בלבד, ואף הוקלט שהנאשם נשמע לוחש, ובנסיבות אלה לשיטתה לא היה סביר לגבות עדות מעדים נוספים כפי שסבר החוקר.

כמו כן טענה שמצלמות אבטחה לא יכלו לחזק או להפריך את גרסת המתלונן, הואיל והאיומים נשמעו בלחש. טענה כי לנאשם היה מניע לאיים על המתלונן הואיל ולא רצה את ההוסטל בקרבתו.

סיכומי ההגנה

ב"כ הנאשם טען כי הוא עותר לקבוע שהאיום הראשון לא נאמר. לחלופין לקבוע כי יש ספק אם נאמר, הואיל והמתלונן עצמו לא זכר את נוסח האיומים קרי, האם נאמר: "אני אחסל אותך או ארצח אותך". באשר לאירוע השני טען כי גם אם

"יקבע כי הנאשם אמר "וגם אתה תמות" אין באמור אמירה פוזיטיבית מצידו של הנאשם, כפי שנטען לגבי האיומים הראשונים, אלא הנאשם התכוון שהאלוהים יהרוג, או בכל דרך אחרת שיסתלק המתלונן. טען כי מדובר יותר באיחולי מוות מאשר באיומים.

ב"כ הנאשם הפנה לפסק הדין בת"פ 57692-11-18 בבית משפט השלום בנתניה, שם כבוד בית המשפט זיכה את הנאשם לאחר שמצא שלא עלה ביד המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים שהנאשם אמר את הדברים בכוונה להפחיד או להקניט. שם אמר הנאשם למתלוננת "זה מה שגורם לי להגיד הלוואי שתמותי, הלוואי פשוט יהיה קל יותר לכולם הלוואי". שם הסביר הנאשם שאכן אמר את הדברים, והסביר מדוע אמר אותם ובאיזה הקשר, ובית המשפט קיבל את הסברו.

ב"כ הנאשם העלה טענות רבות במהלך סיכומיו, בקליפת אגוז הפנה לסתירות בגרסת המתלונן ולמחדלי החקירה. טען כי מחדלי החקירה רלוונטיים לשאלת קיומו של האירוע הראשון, ויש בהם כדי להשליך על האירוע השני.

טען כי לו היו פועלים באופן שהיו בודקים אם יש בבית המשפט מצלמות, או חוקרים עדים שהיו נוכחים במקום, היה בכך כדי לחזק או להפריך את גרסת המתלונן, ומחדלי החקירה גרמו לכך שיש ספק אם הדברים נאמרו באולם.

עוד טען שהנאשם נחקר כאשר מצבו הבריאותי היה ירוד ולא היה כל צורך לחקור את הנאשם דווקא בעת שנחקר. טען כי עובדת מצבו הבריאותי רלוונטית לעניין אי מסירת גרסה בחקירה ולמצב הבריאותי הצטרפה העובדה שלנאשם ובלשונו "בעיה" עם תחנת המשטרה בה נחקר.

טען כי מחדל נוסף הוא שהאיומים הנטענים בהקלטה לא תומללו על ידי גורם מקצועי ובאופן מסודר. טען כי היה מקום שהתמליל יעשה על ידי חוקר אחר.

טען כי המילים "אתה תמות" לא נשמעות בהקלטה, והחוקר הקשיב להקלטה ביחד עם המתלונן באמצעות מכשיר הטלפון של המתלונן, והמתלונן מסר את גרסתו לשוטר, והחוקר גיבש עמדה.

טען כי העובדה שלא נתפסו מצלמות אבטחה אף זה מחדל. שהרי באמצעות המצלמות ניתן היה לראות האם אכן לחש הנאשם באזנו של המתלונן.

טען כי אם היה נצפה באולם בית המשפט הנאשם מתקרב למתלונן היה בכך כדי לחזק את גרסת המתלונן. טען כי לא נעשו מאמצים לגבות עדות מהנוכחים במקום ולשאול אם ראו משהו, ולא ניתן להניח מחדל זה לפתחה של ההגנה ולטעון כי הנאשם לא הביא עד מטעמו. חובת המדינה היא להוכיח מעל לכל ספק סביר כי התרחש האירוע ולחקור את

העדים אשר נכחו במקום בנסיבות בהן הנאשם טוען כי כלל לא פנה למתלונן.

טען כי יש סתירות רבות בגרסת המתלונן, לרבות לגבי נוסח האיום הראשון.

טען כי תמוה שהמתלונן מסר גרסה ביום האירוע ולא זכר את המלל המדויק שהושמע כלפיו. טען כי תמוה כיצד המתלונן מיד לאחר שאוים לדבריו פנה לבא כוח הנאשם ולא מסר לו שאוים אלא ניסה לראות כיצד ניתן לפתור את הבעיה. כמו כן לא פנה למאבטחים, או לכל אדם אחר במקום וטען שאוים, אלא ניסה להקליט את הנאשם ולחלץ מפיו איומים.

טען כי קיימות סתירות בגרסת המתלונן באשר לסוגיה אם הוא חשש או לא חשש מהנאשם באותו הרגע. טען כי התנהלותו של המתלונן לאחר האיום הראשון לכאורה תמוהה, שהרי הוא לא עזב במידית את אולם בית המשפט ופנה למשטרה, המתלונן התנהג באופן של אדם שלא אוים, היה רגוע.

טען כי למתלונן יש אינטרס להשחיר את פני הנאשם. טען כי העובדה שהמתלונן לא זכר את המילים המדויקות בהן לכאורה השתמש הנאשם והתנהלותו לאחר השמעת האיומים לכאורה, באופן שלא פנה לאף גורם ולא הקים קול צעקה, כמו גם העובדה שלא עזב את המקום מיד ופנה לתחנת המשטרה, ובחר להפעיל הקלטה, כל הטענות המצוינות מלמדות שקיים ספק אם אירע אירוע בתוך האולם.

בנוסף לאמור, מחדלי החקירה בדמות אי תפיסת מצלמות אבטחה, או זימון עדים שנכחו במקום, כל אלה מעוררים ספק לגבי האירוע הראשון.

ציין שהנאשם טען שכלל לא דיבר עם המתלונן באולם, קרי הארוע הראשון.

באשר לאירוע השני טען ב"כ הנאשם שלגבי אירוע זה קיימת הקלטה ועדותו של המתלונן היא מתחמקת ומתפתלת. טען כי העובדה שהנאשם לא מסר את גרסתו אין בה כדי לנתק את הטענות הקיימות באשר לגרסת המתלונן.

טען כי המתלונן אישר שהוא רצה להקליט את הנאשם על מנת לחלץ ממנו איומים. טען כי המתלונן לא ידע לומר אם הפעיל את ההקלטה באולם בית המשפט או לאחר הדיון. טען כי המתלונן טען שהוא לא ידע שהוא מקליט והוא לא ידע שההקלטה עדיין פעולת. לא ידע לתת תשובה אם הקליט במתכוון או שלא במתכוון. טען כי המתלונן השיב תשובות מתפתלות באשר לסוגיה לגבי מועד תחילת ההקלטה.

עוד טען כי המתלונן פעל בשיטת סוכן מדיח (סיכומים עמ' 10 שורות 11-25), הוא ידע מה עליו לומר כדי שהנאשם יאבד את שלוותו.

טען כי טענת המתלונן לפיה הנאשם הנמיך את קולו בזמן האיומים, בעת שאמר שתי מילים בלבד, אינה הגיונית, שהרי בשלב הנ"ל לא ידע הנאשם שהוא מוקלט.

טען כי אם היה הנאשם מאיים על המתלונן, הוא לא היה עונה "נכון" בטון גבוה, לשאלת הבהרה מטעמו של המתלונן, אשר שאל לגירסתו את הנאשם, אם הנאשם יהרוג אותו. טען כי המילה "נכון" לא באה לאשר את האיומים אלא מתייחסת לאמירות אחרות.

טען כי המתלונן לכאורה פונה כלפי חלל האויר בשאלה: "אתה תהרוג אותי", והנכון היה לחקור בנקודה זו עדים נוספים שהיו במקום.

טען כי יש ספק אם המילה "נכון" נאמרה על ידי הנאשם כדי לאשר איומים, ואם יקבע שכך הדברים, אזי עתר לקבוע כי האמירה הינה יותר איחולי מוות מאשר איום. טען כי גם המתלונן לא סבר שמדובר באיום ולכן שאל שאלת הבהרה. עוד טען כי המתלונן לא תפס את האמירה "אלוהים יעזור לך", כאיום.

טען כי יש שוני בין שפת האיום הראשונה הנטענת לשפת האיום השנייה הנטענת, טען כי הנאשם לא ידע שהוא מוקלט בשלב הנ"ל קרי, שלב האיומים, לכאורה, ולכאורה לא השתמש באותה רמה של איומים ולא באותו סגנון, הגם שלטענת המתלונן האמירות הושמעו בלחש הן באולם בית המשפט והן מחוץ לאולם בית המשפט. טען כי אם זו היא גרסת המתלונן, קרי, שהנאשם בשתי ההזדמנויות איים בלחש, תמוה מדוע הסגנון שונה. טען כי הדבר מעורר ספק אשר פועל לטובת הנאשם.

טען כי את האמירה "אלוהים יהרוג אותך ולא אני", הנאשם הבהיר באופן שאמר שהוא התכוון שהמתלונן יסתלק באיזה שהיא דרך טבעית, שאינה קשורה אליו.

טען ב"כ הנאשם כי אין מדובר באיום כאשר הכוונה היא להסתלקות באופן טבעי. הפנה לת"פ 57692-11-18 ולהחלטת כב' בית המשפט שם.

טען כי המתלונן פעל כסוכן מדיח בעת שפנה לנאשם וקיווה שהנאשם יאמר דברים מסוימים על מנת שהוא יראה בהם כאיומים. טען כי המתלונן הודה שהוא לא חש מאוים במועד האיומים אלא סבר שבעתיד יקרה לו משהו.

טען כי אמירות בנוסח אני לא מפחד ממך, אין לי מה להפסיד, ואני מקווה שתמות, הן אמירות קשות, אולם אין מגיעות לכדי איום. טען כי גם המתלונן לא חשב שמדובר באיום, שהרי הוא שאל את הנאשם, לדבריו, אם הוא מתכוון להרוג אותו.

טען שהנאשם לפני שהוא ידע שהוא מוקלט, אמר "אלוהים יעזור לך" ואח"כ אמר "אני לא אעשה לך כלום, אלוהים יהרוג אותך". טען כי בנסיבות בהן לא היה אירוע של אלימות בין הנאשם למתלונן, אמירת המתלונן לפיה הוא פחד שיקרה לו משהו היא אמירה מהשפה אל החוץ והראיה היא שאחרי האיומים הראשונים, לדברי המתלונן, ולכאורה הקשים יותר, המתלונן לא עשה מאומה. המתלונן לא פנה לעוה"ד של הנאשם, הוא לא פנה למאבטחים בביהמ"ש ולא פנה מייד למשטרה.

טען כי במקרה הנדון ההקלטה עצמה מהווה ראיה והיא ראיה אובייקטיבית.

באשר לעובדה שהנאשם לא אישר והכחיש ולא נתן הסבר ולא שיתף פעולה, טען כי הנאשם ובלשונו "שבע מהמוסד" ולא ניתן לומר שרק בגלל ההתנהלות של הנאשם יהיה נכון לקבוע שהוא עבר את העבירות המיוחסות לו.

לאור כל האמור, עתר לקבוע שהאיום הראשון הנתען לא נאמר, או לפחות יש לגביו ספק. באשר לאיום השני הנתען בנוסח " וגם אתה תמות" טען כי באמירה זו אין איום פוזיטיבי מצידו של הנאשם להרוג או לרצוח את המתלונן, ויש באמירה סממנים לכך שהנאשם התכוון שאלוהים יהרוג את המתלונן או שיהיה לו מוות בכל דרך אחרת.

קרי, טען כי מדובר יותר על איחולי מוות מאשר על איומים.

מעבר לאמור, טען כי לא ניתן לשמוע את האמירה "וגם אתה תמות". לאור האמור, עתר להורות על זיכוי הנאשם.

ממצאים ומסקנות

ההוראה החוקית:

לנאשם מיוחסת עבירת איומים. **סעיף 192** לחוק העונשין עניינו "**איומים**".

הסעיף מורה:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

לעניין היסוד העובדתי:

היסוד העובדתי הינו המאיים על אדם איום רציני. המבחן הינו השפעתם האפשרית של הדברים על האדם הסביר. (ראו כב' הש' קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי מהדורה תשס"ו - 2006, בעמודים 2123, 2124).

מאפייני האיום הערכים המוגנים (נסיבות): פגיעה- בגופו, בחרות, בנכסיו ובשמו הטוב (ראו שם עמ' 2128).

אין חובה להוכיח את היסוד העובדתי והנפשי לגבי כל אחד ממאפייני האיום (ראו פס"ד רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל).

לעניין היסוד הנפשי:

באשר ליסוד הנפשי, בהלכה הפסוקה נקבע (שם, בפסק דין לם, סעיף 38 מול אותיות ג', ד') כבוד בית המשפט קבע:

"... לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים הייתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך..."

מאיים אשר בשעת האיום מודע ברמה גבוהה של הסתברות שדבריו יפחידו את המאויים פוגע בערכים מוגנים (שם בעמ' 128).

ההלכה הפסוקה:

ברע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל, (4.1.06) כב' בית המשפט קבע באשר לשאלה מהו איום: **"...השאלה אם התנהגות מסוימת, או מעשה כלשהו, הינם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאויים, לפיכך, בבואנו לבחון אם התבצעה עבירת איומים עלינו לאתר, בכל מקרה ומקרה, את המאויים שאליו הפנה המאיים את האיום וזאת כדי שנוכל לקבוע אם היה בהתנהגותו או במעשהו של המאיים כדי להטיל אימה בליבו של "אדם מן היישוב" שהיה נמצא בנסיבותיו של אדם זה..."**.

בע"פ בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, (6.9.89) קבע כב' בית המשפט:

"שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחרותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר", והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". בעוד שהעבירה לפי סעיף 192 נעברה, כשכוונת המאיים להפחיד את המאויים או להקניטו.

בע"פ 3779/94, חמדני נ' מדינת ישראל, (16.2.98) כב' בית המשפט קבע: **"הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הינו ה"איום" עצמו..."** כמו כן נקבע כי המבחן הוא אובייקטיבי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבד אדם רגיל מן הישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופנה האיום. באשר ליסוד הנפשי, נקבע בפסק הדין כי **"קבע המחוקק כי האיום נעשה "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". עניין לנו אפוא בעבירה שנדרשת בה מחשבה פלילית, היינו מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי במעשיו, כשהוא פועל במטרה להפחיד או להקניט. דרישת היסוד הנפשי מתמלאת כמובן, כאשר המאיים פועל במטרה להפחיד או להקניט אך מתקיימת גם אם למאיים הייתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות עד כדי קרוב לוודאי כי התנהגותו יש בה כדי להפחיד או להקניט".** עוד נקבע: **"ניתן לזהות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש שהמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר שקבע בית-משפט זה לאיתור האיום, "האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר".**

לעניין הרכיב "שלא כדין" ברע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל, (17.1.18) כב' בית המשפט קבע **"סעיף 192 לחוק העונשין מנוסח באופן הבא: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר..."** עיון בנוסח הסעיף מעלה כי עבירת האיומים מבטאת למעשה שתי התנהגויות שונות. ההתנהגות הראשונה היא מעשה פיזי כלשהו שמבטא איום (התנהגות המגולמת במילה "המאיים"). ההתנהגות השנייה היא מעשה עתידי, שאין כל ודאות שיתרחש, אשר נזכר באיום ומבטא פגיעה באחד הערכים המוגנים המפורטים בלשון הסעיף (התנהגות המגולמת במילה "בפגיעה"). נשאלת השאלה, האם יש להראות שהאמירה עצמה היא "שלא כדין" או שמא ההתנהגות העתידית המתוארת היא זו שאמורה להיות "שלא כדין"?

באשר לרכיב "שלא כדין" כב' בית המשפט, כב' השופטת ברק-ארז, הציעה את **"הגישה המשולבת", לפיה, לצורך התקיימות הרכיב "שלא כדין" בעבירה פלילית, על התביעה להוכיח בשלב ראשון קיומו של איסור נפרד, פלילי או אזרחי, על ההתנהגות הנדונה בעבירה, אך בשלב שני, הנאשם יהיה רשאי להציג הצדק בדין להתנהגות הנדונה, ובכך להביא לזיכויו.**

הרכיב הנסיבתי "שלא כדין" בעבירת האיומים: ככלל, הפסיקה הכירה בכך שהרכיב "שלא כדין" אינו מיותר בהגדרתה של עבירת האיומים, **"באשר יש בו כדי ליצור הבחנה בין אזהרות, התראות וביטויים מעוררי חרדה מפני הצפוי שהם בעלי אופי מותר, הנכללים בגדר התנהגות נורמטיבית, לבין התנהגות שהמחוקק אסר" (עניין**

חמדני). דברים אלה משקפים את החשיבות הנודעת להליך הסינון שיש להחיל על מכלול הביטויים שעשויים להשתמע כאיום על מנת "לנפות" ביטויים שלא ראוי להטיל בגינם אחריות פלילית. הליך הסינון מסתייע בשני ססתומים. ססתום אחד מתמקד ביסוד הנפשי וקובע כי על האיום להיות "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". השסתום השני מצוי ביסוד העובדתי של העבירה, דהיינו ברכיב הנסיבתי "שלא כדן".

מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם הפנה למחדלי חקירה בעת חקירת האירוע.

על פי ההלכה הפסוקה אין בקיומו של מחדל חקירה כשלעצמו כדי להביא לזיכוי, ועל בית המשפט לבדוק אם בשל מחדל החקירה קופחה הגנת הנאשם.

בע"פ 5633/12 **און ניימן נ' מדינת ישראל** (10.07.13) כבוד בית המשפט קבע:

"...ראשית, ועוד טרם שאדון בגופן של טענות, מן הראוי להזכיר, את ההלכה המושרשת, כי בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית..."

בע"פ 3947/12 **סאלח נ' מדינת ישראל** (21.01.13), כבוד בית המשפט קבע:

"הלכה היא כי עצם ההכרה בקיומם של מחדלי חקירה בעבודת המשטרה אינה מובילה בהכרח לזיכוי של המערער".

על פי ההלכה הפסוקה "התביעה אינה מחויבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימלית' אלא [עליה] להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת' ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה..." (ע"פ 4384/93 **מלינקר נ' מדינת ישראל**, פסקה 6(ג) 25.5.94)

על פי ההלכה הפסוקה אי מיצוי הליכי חקירה אינו מחדל כאשר קימות ראיות המוכיחות מעבר לספק סביר את אשמת הנאשם (ראו כב' השופט קדמי, על הראיות, חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009 עמ' 1984 - 1985).

בע"פ 4879/11 מחול ג'ריס נ' מדינת ישראל, (3.11.14) כב' ביהמ"ש קבע כי:

"...אכן, בצדק מעיר הסנגור כי ניתן היה להעמיק חקירה בכמה עניינים. אולם לעניין זה ציין בית המשפט קמא כי מחדלי חקירה כשלעצמם אינם מביאים מיניה וביה לזיכוי. על מנת לבסס ספק סביר ולהביא לזיכוי

של המערער נדרש מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין והמקפח את הגנתו (ראו: ע"פ 173/88 אסרף נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 785, 792 (1990); ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקאות 29-30 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל (3.9.2009)). אף אם נדרשו בענייננו בדיקות נוספות, הרי שאין באי ביצוען כדי לגרום עוול למערער, וזאת בהתחשב בתשתית הראייתית שהונחה, ובפרט בכך שהסם והכסף נמצאו בסמוך אליו והסברו לכך לא התקבל".

"מחדל" כנגד "אי מיצוי"

"יש להבחין בין "מחדל" לבין "אי מיצוי הליכי חקירה"... השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר... הצביע על מספר פעולות חקירה שלא ננקטו... בעניין זה ההלכה ידועה ונקבע... אולם... נפקותו של המחדל תלויה... האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם, באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו... (ראו כבוד השופט קדמי על דיני הראיות חלק רביעי עמ' 1984-1986...)

על בית המשפט לבחון האם מחדלים... מעוררים ספק סביר... השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר...".

העד "הסוכן המדיח" (או המודיע המשטרתי)

ב"כ הנאשם טען כי המתלונן פעל כסוכן מדיח.

הסוכן המדיח הינו סוכן משטרתי סמוי "בערעור פלילי 491/87 הובהר: "הדחה על ידי סוכן משטרתי-שבישראל אינה מהווה הגנה הפוטרת מאחריות פלילית אלא עילה להקלה בעונש בלבד- מהווה שידול לדבר עבירה... יחד עם זאת, במקום שהנאשם גמר בליבו לבצע את הפשע... והסוכן המשטרתי רק יצר הזדמנות נוחה למימוש... הרי שלא מתקיימת ההדחה... על כן אין לראות הדחה בהפעלת סוכן כדי להשיג ראיות הדרושות להעמדתו לדין של אדם שעל פי המידע שבידי המשטרה מבצע פשעים" (ע"פ 470/84).

(ראו כבוד השופט קדמי על הראיות חלק ראשון עמ' 479-486).

שתיקת חשוד:

ב"כ המאשימה הפנתה להתנהלות הנאשם במהלך החקירה ובמהלך הדיון.

האם חשוד/נאשם, שבוחר לשתוק במהלך חקירתו ומעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות הגנה, האם בנסיבות כאלה, יש לשתיקתו כדי להוות חיזוק לעדויות התביעה.

בהלכה הפסוקה נקבע כי השתיקה במקום שנדרש הסבר, אינה עולה בקנה אחד עם ציפיות הנאשם שיאמינו לו, (ראה

כב' השופט קדמי, על הראיות, חלק שני מהדורה 2003 תשס"ד עמ' 714). עם זאת במקום בו "נתן החשוד הסבר סביר לשתיקתו בשלב החקירה, 'עשויה השתיקה לאבד את כוחה הראייתי - המצומצם לעניינה של גרסה מאוחרת כאמור - לחובת השותק...."(ראו שם עמ' 714).

שתיקת חשוד בחקירה מחזקת את ה"יש" אך אינה מצטברת אליו ואינה מהווה ראיה בעלת כח עצמאי. "שתיקה בשלב החקירה הינה בבחינת זכות יסוד של כל חשוד, ופרט לנסיבות נדירות ביותר..." "אין לראותה כהתנהגות מפלילה העשויה לשמש ראיה לחובת החשוד, ועל כן אין בה משום סיוע..." . בהסתייגות, במקרה בו חשוד "מבחין לעניין זכות השתיקה בין העבירות המיוחסות כאלו שלגביהן הוא שותק וכאלו שלגביהן הוא משיב, משום התנהגות מפלילה העשויה לשמש סיוע יחד עם זאת, יש בה - בעקיפין - כדי לחזק את ראיות התביעה, וזאת על דרך השלילה, לאמור על ידי עצם קיומו של מצב שבו עומדות ראיות התביעה לבדן, ללא תגובה". (ראה כב' השופט קדמי על הראיות חלק ראשון מהדורה תשס"ד - 2003 עמוד 268)

העדר הסבר לראיה מסבכת:

"היעדר הסבר לראיה מסבכת" - כמו גם "שתיקה" ושקרים של נאשם - אינו יכול לבוא במקום הראיה העיקרית המסבכת, כשלעצמה, את הנאשם באחריות לביצוע העבירה; וכוחה מתמצה ב"הצטברות" לראיה עיקרית ובחיזוקה" (ראה כב' השופט קדמי "על הראיות" חלק שני מהדורה תשס"ד 2003 עמ' 729).

הכחשה גורפת:

"יש שהכחשה גורפת של נאשם מחזקת את ראיות התביעה.....אולם תנאי מוקדם לחיזוק כזה הוא, כי התביעה הביאה ראיות ישירות או נסיבתיות, הקושרות את הנאשם לביצוע העבירה" (ראו שם כב' השופט קדמי חלק שני על דיני הראיות בעמ' 730).

התמליל:

ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן לשמוע את האמירות המיוחסות לנאשם בהקלטה.

בהלכה פסוקה נקבע כי "הכלל הוא שבית המשפט לומד את תוכנו של סרט ההקלטה בהאזנה לסרט, כאילו היה מדובר בקריאה של מסמך; התמליל הינו אמצעי עזר בלבד להצגת תוכנו של סרט ההקלטה...עם זאת, בע"פ 378/82...הביעה המשנה לנשיא, בן פורת, את הדעה כי במקום שהשופט "אינו שומע" את הדברים המוקלטים, הוא רשאי לסמוך על מומחה לפיענוח" (ראו שם, כב' השופט קדמי, חלק שני, מהדורה תשס"ד 2003 בעמוד 1152-1153).

מידת ההוכחה הנדרשת:

"בע"פ 347/88 ... נקבעו במשפט הפלילי קריטריונים ייחודיים ומחמירים בעניין חובת ההוכחה ומידתה אין הרשעה בדין אלא אם כן הוסרו כל הספקות הסבירים"

"בע"פ 6251/94 ... משמע בית משפט רשאי להרשיע רק אם כל ההסברים והפרשנות שניתנו לראיות המצביעות על חפותו של הנאשם, נדחו כחסרי ערך. על בית-המשפט להשתכנע כי העובדות אינן מתיישבות עם מסקנה רציונלית אחרת כלשהי מזו שהנאשם אשם בדינו..." (ראו כב' השופט קדמי על הראיות חלק שלישי מהדורה תשס"ד - 2003, עמ' 1461)

בע"פ 409/89 נקבע "... הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל בחינה, אם הוכחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר... בע"פ 528/76... יש ובית - המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד משמעית... מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק: ויש שהנסיבות יוצרות לדעתו תמונה שלמה כל כך עד שבהיעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה" (שם, בעמוד 1466).

מהכלל אל הפרט

בחנתי את הראיות שהובאו לפני במבחן החוק וההלכה הפסוקה. בחנתי את הראיות במבחן השכל הישר וניסיון החיים.

עלה בידי להתרשם מהעדים. השוויתי את דברי העדים - הנאשם, בביהמ"ש עם אימרתו במשטרה ועם העדויות שנשמעו מפי העדים הנוספים. בחנתי את דברי העדים - המתלון, הנאשם, השוטרים - החוקרים, במבחן ההגיון, שכל ישר וניסיון החיים, האזנתי פעמים רבות לתקליטור ולא עלה בידי לשמוע את כל האמירות הנטענות ובמיוחד את אלו המהוות את יסודות העבירה, והגעתי למסקנות כדלקמן:

הנאשם במהלך הדיון הצטייר כאיש שלשונו בוטה. הנאשם כינה את המתלון חלאת המין האנושי, הנאשם במהלך עדותו הטיל דופי באנשים שונים לרבות במשטרת ישראל.

הנאשם לא מסר גרסה במשטרה אלא כפר במיוחס לו, טען כי הכל עלילה, הכחיש באופן גורף.

במהלך עדותו בבית המשפט בחקירתו הראשית נשאל הנאשם מספר שאלות מהותיות מדריכות על ידי בא כוחו. שאלות אשר טמנו בחובן את התשובה הרצויה לשואל, שאלות אשר היוו לטעמי הדרכה פסולה.

בבית המשפט בעקבות השאלות המדריכות, מסר הנאשם הסבר מדוע הוא לא מסר גרסה במשטרה. כמו כן מסר הסבר חלקי לנטען כלפיו.

הנאשם במהלך חקירתו הנגדית לא שיתף פעולה באופן בוטה, סירב להאזין לקלטת. לא נתן הסבר לראיות המסבכות לכאורה.

בהתאם להלכה הפסוקה, כמפורט לעיל, שתיקת חשוד יש בה כדי לאבד את כוחה הראייתי המצומצם, כאשר ניתנת גרסה מאוחרת.

כמו כן גם אי מתן הסבר לראיה מסבכת אינו יכול לבוא במקום הראיה עצמה, וכך גם במקום בו הנאשם מכחיש הכחשה גורפת, הכחשתו הגורפת אינה יכולה לבוא במקום ראיות התביעה.

לאור כל האמור, שקלתי האם שתיקתו של הנאשם כחשוד, במקום שניתן היה ליתן הסבר על ידו וההסבר היה נדרש לאור הטענות שהוטחו נגדו בחקירה. כמו גם הכחשתו הגורפת, בנוסף העדר הסבר לראיות מסבכות לכאורה גם במהלך הדיון, ובניית גרסה לכאורה במהלך חקירתו הראשית, האם יש בכל אלה כדי לבוא במקום ה"יש" בראיות התביעה, אני סבורה שלא, ואפרט.

הכרעת הדין הינה הכרעה בהליך פלילי ובהליך פלילי על התביעה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמת הנאשם. לאור האמור, בחנתי אם באמצעות הראיות שהובאו על ידי התביעה, התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמת הנאשם כנדרש.

ראיות התביעה עומדות על שני אדנים, האחד גרסת המתלון והנוסף ההקלטה. כמו כן הפנתה התביעה להתנהלות הנאשם, קרי, גירסתו הכבושה והמתפתחת והעדר מענה בחקירה נגדית.

גרסת המתלון:

המתלון מסר כי הנאשם איים עליו מייד לאחר הדיון אשר התקיים בבית המשפט המחוזי מרכז, פעמיים. פעם אחת באולם בית המשפט, פעם נוספת מחוץ לאולם במסדרון.

המתלון מסר בחקירתו כפי שפירטתי לעיל ובתשובה לחקירה נגדית של ב"כ הנאשם, שזו הפעם הראשונה שהוא אוים באופן כה בוטה, (עמ' 46 שורות 32-30). עוד מסר, כי לאחר האיום הראשון, ועל מנת שתהיינה בידו ראיות, הוא ניסה להקליט את הנאשם מאיים בשנית.

(עמ' 49 שורות 6-7, עמ' 47 שורות 6-7).

נוסח האיום הראשון לכאורה הינו "יא בן זונה אני אחסל אותך" כפי שעולה מעובדה מספר 2 לעובדות כתב האישום.

האיום כפי הנטען הושמע באזני המתלון, באולם בית המשפט לאחר הדיון, כאשר הנאשם התקרב למתלון ולחש באזנו.

לציין כי הנאשם טען כי הוא לא שוחח כלל עם המתלון באולם בית המשפט.

האם בוצעו פעולות חקירה נדרשות על מנת להוכיח האישום מעל לכל ספק סביר, קרי, באמצעות תחקור עדים, או ראיות אחרות כגון מצלמות האבטחה:

ב"כ הנאשם בחקירתו הנגדית לשוטרים שאל אם המשטרה ניסתה לבדוק באמצעות אנשים אשר נכחו במקום כגון בא כוחו של הנאשם בדיון הנ"ל או מאבטחים או אנשים נוספים, את גרסת המתלונן, על מנת לחזק אותה או לכרסם בה.

כמו כן שאל אם המשטרה ניסתה לבדוק אם קיימות מצלמות באולם בית המשפט ומחוץ לאולם. ב"כ הנאשם ביקש לברר אם ניסו לבדוק באמצעות תוצרי המצלמות את גרסת המתלונן.

מחקירת השוטרים עלה כי הם לא ניסו לבדוק אם יש מצלמות אבטחה באזור בו נטען כי ארע האירוע השני או באולם בית המשפט, כמו כן לא זימנו אנשים נוספים לחקירה.

השוטר ויינרוב סבר כי אפשרי שאם היו חוקרים עדים נוספים, או בודקים תוצרי מצלמה, היה בכך כדי לסייע להגיע לחקר האמת. השוטר שלומי לא סבר שחקירה מהסוג הנדון היה בה כדי לקדם את החקירה. מסר כי המתלונן טען שהאיום הושמע באזנו, משכך לשיטתו גם אם היו חוקרים עדים או בודקים תוצרי מצלמה, לא היה ניתן לשמוע את האיום.

המחלוקת לעניין הסוגיה האם היה מקום לבצע פעולות חקירה נוספות.

התביעה סברה כי לא היה מקום לבצע חקירות נוספות מעבר לחקירות שבוצעו.

הסנגור טען שיש בכך מחדל חקירתי.

משמעות מחדלי חקירה:

כאמור לעיל בהלכה הפסוקה, אין בקיומו של מחדל חקירה כשלעצמו כדי להביא לזיכוי ועל בית המשפט לבדוק אם במחדל החקירה קופחה הגנת הנאשם.

האם קיים מחדל חקירתי:

אני סבורה כי בנסיבות המקרה הנדון העובדה שהמשטרה לא חקרה אנשים נוספים ובמיוחד את בא כוחו של הנאשם בהליך שהתנהל בפני כב' בית המשפט המחוזי מרכז, ולא בדקה אם קיימות מצלמות במקום אשר תיעדו את האירוע, היא מחדל חקירתי.

אני סבורה כי היה ניתן באמצעות תוצרי המצלמות, אם אכן במקום מצלמות, לבדוק אם באולם ביהמ"ש התקרב הנאשם למתלונן ולחש באזנו.

לטעמי בדיקת תוצרי מצלמות במקרה הנדון היתה רלוונטית ונדרשת והיה בה כדי לסייע לחקירה.

באשר לאירוע שארע באולם ביהמ"ש כפי שטען המתלונן, קיימת גרסת הנאשם וקיימת גרסת המתלונן. גרסה מול גרסה.

לטעמי לאיום הראשון הנטען, יש השלכה באשר להמשך האירוע. לשיטתי, אם היתה מצלמה במקום, קרי באולם בימ"ש והיה תיעוד לפיו הנאשם התקרב למתלון באולם ביהמ"ש, היה באמור כדי לחזק את גרסת המתלון. היה ולא היה נראה הנאשם מתקרב למתלון היה בכך לכרסם בגרסתו.

גם באשר לאירוע אשר נטען שארע לאחר הדיון, מחוץ לאולם ביהמ"ש, אם אכן היתה מצלמה והאירוע תועד, היה גם בכך כדי לסייע. גם אם הנאשם אמר למתלון שהוא רוצה לגלות לו סוד, אין באמור ראייה לכך שהנאשם התקרב למתלון ולחש באוזנו, שהרי המילה "סוד" משמעותה הגדרה של עניין חשאי שאין לספר לאחרים, דבר נסתר, אבל אין בה כדי להוכיח שהדברים נאמרו בלחש, לאוזנו של המתלון.

לאור האמור לדידי, אם היה תיעוד והיה נראה שהנאשם מתקרב למתלון, היה בכך כדי לחזק את גרסת המתלון. משכך, אני סבורה כאמור לעיל שקיים מחדל חקירתי.

באשר לנוסח האמירה הראשונה והאם האמירה מהווה איום:

טען המתלון במהלך הדיון שהנאשם אמר לו שירצח אותו או שיהרוג אותו. בכתב האישום נטען שהנאשם אמר למתלון שהוא יחסל אותו.

לדידי, בין אם הנאשם אמר למתלון שהוא יהרוג אותו, בין אם אמר לו שהוא ירצח אותו, בין אם אמר לו שהוא יחסל אותו, משמעות הדברים זהה ועניינה פגיעה במתלון.

בבחינת האמירות על פי גרסת המתלון על פי ההלכה הפסוקה, אזי, היסוד העובדתי מתמלא בכל אחת מהגרסאות המצוינות לעיל, מדובר בפגיעה בגופו של המתלון.

באשר ליסוד הנפשי, לטעמי באמירות בנוסח המצוין לעיל, כאמור על פי גרסת המתלון, גם היסוד הנפשי מתקיים. אדם המשמיע אמירות מהסוג הנדון, הדעת נותנת שיש לו מודעות ברמת הסתברות גבוהה שמילותיו יפחידו או יקניטו את מי שהאמירות הושמעו באזניו.

לאור האמור, אם אאמץ את גרסת המתלון, הרי באמירות הנטענות יש משום איום ויסודות העבירה מתקיימות, וגם אם המתלון לא חש מאוים במועד השמעת האיומים, אין באמור כדי לאיין את ביצוע העבירה. בחינת עבירת האיומים היא בחינה אובייקטיבית ולא סובייקטיבית.

האם גרסת המתלון נקיה מתמיהות?

בחנתי ושקלתי את גרסת המתלון, אני סבורה כי יש תמיהות בהתנהלותו. תמיהות שיש בהן כדי להשליך על גרסתו ואבהיר.

המתלון טען שבאולם ביהמ"ש הנאשם איים עליו באופן שיפגע בחייו.

כמו כן בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם אישר שלראשונה הוא מאוים בצורה כזאת (עמ' 46 סיפא).

הדעת נותנת כי אדם אשר אוים בצורה כה בוטה באופן שאימו על חייו, יזכור את הנוסח המדויק של האיום שהושמע כלפיו, את נוסח האמירות. דא עקא, המתלון אשר מסר בו ביום לאחר מספר שעות עדות במשטרה, לא ידע, כפי שעלה מחקירתו הנגדית, לחזור על הנוסח המדויק של דברי האיום (עמ' 49 שורה 13).

זאת ועוד, המתלון יצא מאולם ביהמ"ש לאחר שאוים על פי גרסתו באופן כה בוטה, במסדרון ביהמ"ש היה נוכח ב"כ של הנאשם, וכפי שעולה בחלק שנשמע בהקלטה, המתלון ניגש אל ב"כ הנאשם ושאל אותו אם מותר לו לדבר איתו ואפשרי שהוא יכול לעזור לו. המתלון לא אמר לב"כ הנאשם שהוא אוים לפני מספר דקות על ידי הלקוח שלו. נהפוך הוא, המתלון ניגש לב"כ הנאשם ומדבר איתו ומברר אם יש דרך לפתור את המחלוקת. משמע המתלון מתנהל באופן רגיל ולא כפי שלכאורה היה צפוי מאדם שדקות ספורות קודם לכן אוים.

טען המתלון שפנה לב"כ הנאשם הואיל וביקש למצוא פתרון תקשורתי ישיר מול עורך הדין והנאשם (עמ' 46 שורה 29).

לטעמי, גם אם אקבל את גרסת המתלון לפיה הוא לא חשש שהנאשם יפגע בו בהיכל המשפט, ולדבריו הוא חשש לפגיעה בשלב אחר, במקום אחר (עמ' 48 סיפא), עדיין התנהלותו תמוהה. גם אם לשיטתו רצה למצוא פתרון, היה בידו לשתף את ב"כ הנאשם ולומר לו כי זה עתה אוים על ידי מרשו. כמו גם לשתף את המאבטחים בבית המשפט כי אוים בהיכל על ידי הנאשם.

בחקירתו הנגדית טען המתלון כי שיתף את עורך הדין (עמ' 43 שורה 11), של הנאשם (עמ' 58 שורה 15), למיטב זכרונו, דא עקא, פניית המתלון לב"כ הנאשם בתחילת השיחה המוקלטת נשמע באופן ברור בהקלטה, ולא שומעים את המתלון מספר לב"כ הנאשם שמרשו איים עליו.

זאת ועוד, המתלון לא ידע לומר באיזה שלב החל להקליט את הנאשם. המתלון טען בתחילה כי אחרי שהדין נגמר לא היתה הקלטה (עמ' 46 שורה 28) בהמשך בניסיון להגן על חייו החליט להפעיל הקלטה לאחר שהדין הסתיים (עמ' 47). כמו גם הפעיל ההקלטה על מנת שיאמינו לו, ומטרתו היתה לחלץ מהנאשם איומים (עמ' 49). יחד עם זאת במהלך חקירתו הנגדית עלה שהמתלון לכאורה הפעיל את ההקלטה קודם, קרי, באולם בית המשפט אולם לא ידע שההקלטה פועלת (עמ' 50 שורות 20-23). בהמשך טען כי ברגע שהנאשם איים בפעם הראשונה הוא ניסה להפעיל הקלטה ולא הצליח מבחינה טכנית, ובעת שוחח עם עורך הדין, במרחק מהנאשם, לא ידע שהוא מקליט, אבל ידע ששיחתו עם הנאשם מוקלטת (עמ' 51 שורות 18-24).

משמע, לא נשמע בהקלטה כי לעורך הדין סיפר שאוים. לא נשמע כל מלל עובר למלל עם עורך הדין, משמע, לא נשמע מלל מאולם בית המשפט.

אם אאמץ את גרסת המתלון, אזי האמירות שנאמרו באולם המשפטים, לגרסתו, הינן אמירות חמורות המהוות איום, כפי שצינתי לעיל.

עם זאת כאמור עסקין בעדות מול עדות שניתן היה לחזק אחת מהן על ידי בדיקת מצלמות האבטחה והדבר לא נעשה. כמו גם הגם שהמתלון אמר שהפעיל ההקלטה באולם ולא ידע שהיא פועלת, לא נשמע כל מלל עובר למלל בו פונה המתלון לב"כ הנאשם מחוץ לאולם.

כמו כן לא התלון המתלון במידית על האיומים עת יצא מאולם המשפטים לאחר שלגרסתו איום ולכאורה התנהל כמי שלא עבר ארוע איומים דקות לפני.

מעבר לאמור הגם שהתלון בו ביום, לא זכר המתלון את המלל המדויק בו השתמש לדבריו הנאשם, ובחקירתו הראשית היה צורך לרענן את זכרונם לעניין האמירות, (ראו עמ' 43, 44)

משמע, אני סבורה באשר לאיום הראשון הנטען, הגם שהאמירות שהמתלון מייחס לנאשם הינן אמירות הממלאות את דרישת היסוד העובדתי והנפשי, היסודות הטעונים הוכחה בעבירת איומים, הצטברות הדברים מותרת ספק בליבי באשר למהות ההתרחשות ואני סבורה שהמחדל החקירתי הינו משמעותי במקרה זה.

באשר להמשך הארוע, לטענת המתלון הוא הקליט את הנאשם מאחר שחשש לחייו (עמ' 44 שורה 21), כמו גם על מנת "לתפוס" את הנאשם מאיים עליו בשנית (עמ' 47 שורות 6,7). טען כי בין הארועים, קרי, שני האיומים, חלפו 3-4 דקות (שם שורה 17), והיה לו חשוב להקליט על מנת שיוכל להתלון במשטרה (עמ' 48 שורות 24,25). לדידי תמוה מדוע חשב המתלון שלא יתייחסו לדבריו ולתלונתו במשטרה אם לא יתמוך את תלונתו בהקלטה. לעניות דעתי היה סביר יותר שיתלון על האיום החמור על אתר בפני המאבטחים או בפני ב"כ הנאשם. עם זאת משבחר המתלון להקליט את הנאשם, והתביעה תומכת את טיעוניה בין השאר על ההקלטה, היה מקום לטעמי, בנסיבות בהן איכות ההקלטה ירודה ביותר, שיערך תמליל על ידי גורם מקצועי במשטרה, או על ידי שוטר אחר, ולא על ידי השוטר שגבה את תלונת המתלון. במקרה הנדון השוטר שגבה את התלונה הוא השוטר שערך התמליל מול המתלון, האזין להקלטה באמצעות אוזניות שסיפק המתלון, רשם באימרת המתלון את המלל ששמע, ושאל את המתלון שאלות הבהרה, כאשר ואם היו לו כאלה (עמ' 35). כאמור, כפי שעלה מעדות השוטר מר אסי שלומי, התמליל שערך מצוי באימרת המתלון, אימרת המתלון לא הוגשה כראיה, והתמליל לא הוגש כראיה, והסבר העד היה שהוא פעל כאמור על מנת ליתן מענה לעצמו ולמתלון (עמ' 36 רישא).

במהלך הדיון העיד השוטר אסי שלומי כי הוא שמע את הנאשם אומר "אני אחיה עוד שנתיים אתה תמות אז" (עמ' 37 רישא), המתלון טען שהנאשם איים באופן שאמר לו שיש לו סרטן ושנתיים לחיות וגם הוא ימות (עמוד 53 שורות 11,12,20, עמ' 54 שורות 17,18).

במסגרת מלאכת כתיבת הכרעת הדין, האזנתי לקלטת פעמים רבות. לא עלה בידי לשמוע את האמירה הנטענת. שמעתי את הנאשם אומר שרוצה להגיד למתלון משהו בסוד. שמעתי שאמר שיש לו סרטן. שמעתי אותו אומר שאינו פוחד ואינו פוחד מהמתלון. שמעתי אותו אומר שה' יעזור למתלון. שמעתי אותו אומר למתלון שלא יעשה לו כלום לאחר שהמתלון אומר שהכל מוקלט. שמעתי את המתלון אומר שהנאשם אמר לו שירצח אותו והוא באמת חושש שיעשה לו משהו והוא הולך למשטרה, אבל לא שמעתי את האמירה אתה תמות.

הבהיר המתלונן כי הנאשם העת שהשמיע את האיום הנמיק את קולו על מנת שדבריו לא ישמעו על ידי אחרים (עמ' 54 שורות 6,7). אפשרי שזו הסיבה בגינה לא נשמע האיום הנטען. עם זאת נשאלת השאלה מדוע היה על הנאשם להנמיק את קולו בנסיבות בהן טען המתלונן שהנאשם התקרב אליו בעת שהשמיע האיומים (עמ' 30) והמתלונן בשלב הנ"ל טרם הודיע לנאשם שהוא מוקלט.

זאת ועוד, לגרסת המתלונן האמירה בחוץ, האיום השני, היה בנוסח אתה תמות, ולא אמירה בנוסח שהנאשם ירצח אותו. לפיכך תמוה מדוע המתלונן בקול רם אמר : הוא איים עלי שירצח אותי, שהרי אין עסקין באמירות זהות. אמירות בנוסח שארצח אותך, אחסל אותך, אהרוג אותך, אינן זהות לאמירה גם אתה תמות. אין באמירה זו כדי להצביע על מעשה פוזיטיבי של האומר וכפי שנקבע בפסק הדין בעניין חמדני, ניתן לזהות איום על פי המסר הגלום בו ואם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות ממשות הסכנה.

זאת ועוד, אישר המתלונן שהאמירה שה' יעזור לך, הושמעה לפני שהנאשם ידע שהוא מוקלט (עמ' 52 שורות 24 - 28).

לאור האמור נותר ספק בליבי לעניין נוסח האמירות שהשמיע הנאשם בשלב שהוקלט.

זאת ועוד, הגם שהמבחן לעבירת איומים הוא אובייקטיבי (ראו פסק דין חמדני), במקרה הנדון באשר לאיום הנטען שהושמע מחוץ לאולם המשפטים, המתלונן כפי שעלה מעדותו, לא היה בטוח שהנאשם מתכוון לעשות לו משהו ולכן שאל המתלונן את הנאשם אם יהרוג אותו (עמ' 53 עמודים 16-18).

הנאשם במהלך עדותו הסביר שאינו זוכר מה אמר, אולם לגרסתו אמר למתלונן שה' יקח אותו (עמ' 61 שורות 23-26) והסביר שהמתלונן איים עליו, בביתו, ורצה שיפסיק את ההליכים המשפטיים נגדו, והוא, קרי, הנאשם, רצה להסביר למתלונן שיש לו סרטן, וממנו, קרי מהמתלונן, הוא לא מפחד, קרי, לא מפחד מאיומיו, ורצה שיקרה לו משהו באופן טבעי (עמ' 62).

כמו כן גם אמר שהתכוון שה' ישלם לו על מעשיו השפלים (עמ' 63).

טען ב"כ הנאשם שהמתלונן פעל כסוכן מדיח, איני בדעה אחת עם ב"כ הנאשם לפיה המתלונן פעל כסוכן מדיח. המתלונן אינו אדם שפעל מטעם הרשות. המתלונן פעל מיוזמתו, כמו גם אינו אדם שגרם לנאשם לבצע עבירה, ולא הדיחו לבצע עבירה וגם לא שידלו לבצע עבירה. אם הנאשם בצע עבירה, אזי בצוע העבירה מוטל לפתחו בלבד, להתנהלותו של הנאשם.

טענה ההגנה שגם אם יקבע שהושמעה האמירה 'אתה תמות' אין באמור איום פוזיטיבי כי אם משאלת לב.

הואיל ולא עלה בידי לשמוע את האמירה במו אוזניי ונותר ספק בליבי כיצד נאמרו הדברים, איני קובעת אם מדובר באמירה שהמחוקק אסר, או באמירה שאין להטיל בגינה אחריות פלילית (ראה פסק-דין בעניין חמדני ופסק-הדין בעניין צוברי), מה גם שטרם ידע הנאשם שהוא מוקלט, נשמע אומר למתלונן שה' יעזור לו, ובמהלך הדיון, במסגרת עדותו הכבושה, הבהיר שהכוונה היתה למהלך טבעי ושה' ישלם למתלונן על מעשיו, קרי, איחול שהינו לכאורה משאלת לב.

גרסתו של המתלונן הינה גרסה כבושה ולא ברור מדוע כבש אותה עת רבה עד למועד חקירתו הראשית. כמו כן אמירותיו לגבי חוסר אמון שהוא נתן בתחנת המשטרה ואי רצון המשטרה לקבל ממנו תלונה הינן אמירות בעלמא שלא גובו בראיות. עם זאת עובדה היא כי הנאשם חש ברע במהלך גביית האימרה, והגם שהביע רצון להחקר, כפי שעלה מעדות גובה האימרה, עדיין ניתן להניח לטובת הנאשם כי בשל הרגשתו הרעה לא פרט את גירסתו לאלתר.

לציין כי התביעה טענה שאין לקבל את גרסת הנאשם לפיה הוא איום בבית המשפט על ידי המתלונן, (עמ' 80 שורות 15-20) הואיל ולא קיימת אינדיקציה לארוע חריג. לטעמי טעון זה פועל גם לטובת הנאשם, שהרי אין כל אינדיקציה לארוע חריג מצד הנאשם כלפי המתלונן למעט עדות המתלונן.

סוף דבר:

התנהלות הנאשם, כפי שפורטה לעיל אין בה כדי למלא את החוסר בראיות התביעה. היה בה כדי לשמש חיזוק לראיות "היש", אבל לא לבוא במקומן. משמצאתי כי במקרה הנדון מחדלי החקירה המצטברים הינם משמעותיים, ולא ניתן לומר שמדובר רק בחקירה שלא מוצתה, הואיל ולטעמי הראיות שהובאו, קרי ה"יש" אינן מוכיחות מעבר לספק סביר את גירסת המתלונן, ובקליפת אגוז, אציין בשנית, כאמור לא ניתן לשמוע את האיום הנטען בהקלטה, לא נערך תמליל, לא נחקרו עדים, לא נבדק אם קיים תיעוד ממצלמות, התנהלות המתלונן אינה נקיה מתמיהות. לאור כל האמור מצאתי שהתביעה לא הוכיחה ברמה הנדרשת בהליך פלילי מה אמר הנאשם, מה המלל המדויק שהשמיע והאם דבריו בהיבט העובדתי מהווים איום, לפיכך בנסיבות אלה רשאי הנאשם להנות מהספק, וכך אני קובעת.

אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

8 פברואר 2022